

ČUVAR PRAGA

KORNELIJA MLINAREVIĆ

SADRŽAJ

DRVORED KOJI POSTAJE PEPEO	1
<i>Sve mi nedostaje</i>	2
Ja sam tama	3
Pjesma	6
Contacting my angel	7
Kuća	8
Sreća	9
Iznenadenje	10
Slobodan pad	11
Imaš riječ koja boli	12
Svijet me više ne želi i ne zna to	13
Slika	14
Lijep kraj	15
Vrt	16
Grade, vrati se svojoj, vrati me mojoj kući	17
Tattoo	18
BOLESTI SNIJEGA	20
La neige	21

Bit ću bolesna	24
Boje mraka	25
I list i bijel	26
Polarne noći i dani šutnje	27
SAFETY ZONE	30
<i>Umorni grade</i>	31
<i>Ne propusti odživjeti i taj dio</i>	32
Pod vulkanom	33
Alisa u gradovima	34
Otok	35
Safety zone	36
San, vrijeme, prostor	39
Zečje uho	40
Poruke	41
I'm waiting for you winter long	44
SVIJET SE TRZA DOK SPAVA	45
<i>ne spavam</i>	46
Kada bih mogla napisati pjesmu	47
<i>tamo gdje nema riječi</i>	48

<i>trasiranje</i>	49
<i>Kako ti zvuči ovo</i>	50
<i>postoji to jedno jedino mjesto</i>	51
<i>prosvijetli mi oči</i>	52
Bijeg u san	53
O autorici	59
Impresum	60

DRVORED KOJI POSTAJE PEPEO

* * *

Sve mi nedostaje.
Uljuljkanost u bilo
kakvu vjeru. Neki
jednostavan dan.
Bolest od bezbrige
a ne od tjeskobe.
Neki bezazlen dan.
Glumljena ganuća.
Beskrvna objest.
Neki razgaljeno
lijep dan. Sve mi
baš nedostaje.
Živimo brisani
prostor. Živimo,
ne trepćemo, kao
da u svakom trenu
treba doći Bog.

JA SAM TAMA

I

koji je ovo grad, koja ulica? tama je
crna prašina tišine... koja ulica? u
ovoj sam kući izgubila nevinost, kuća
je izgorjela, na nevinost sam zaboravila
...ja sam tama, prašina, tišina, pojam
bez prošlosti, nevidljiva.

II

o, kako mi sada nedostaje početak
rata. lažem da idem na rođendan i
donosim ti buket žutih tulipana.
goli trčimo na prozor, je li to tenk?
ne, samo peru ulicu. mora biti lijepa
za rat. idemo se i mi okupati.

III

najedanput me ništa više ne boli.
razišli smo se zauvijek, bol i ja.
živimo svoje odvojene živote kao
supružnici koji se mrze pod istim
krovom.

PJESMA

Moja pjesma mi neprestano izmiče,
moja glad za lijepo sročnim
pejzažima tijela i straha,
tkiva i praha, ne dostiže
puninu, svoje ispunjenje

izmiče mi pjesma, izmiče mi mjera,
izvjesna svjetlost na koju se dugo čeka,
izvjesni tren u kome se nered svijeta
uklanja nemiru bića i nađe u središtu
u svjetlu u suncu u srcu.

CONTACTING MY ANGEL

Kad je dijete bilo dijete
mislilo je da se anđeo rađa
na posljednjem katu nebodera
i hoda samo bijelim prugama pješačkih
prijelaza

kad sam bilo dijete jedno je
dijete govorilo kako kad ono
na uho prisloni školjku, u njoj
ne šumi nego lepeće, leti,
krilima udara tajno.

KUĆA

Prvo ju je zavoljela pa smišljala
glavom rukom i kapkom odlučila neće to
biti zaklon sama ću se zagrliti

onda je mislila hoću li kuću u gradu
ali to mora biti grad bez ograda na
velikoj vodi i s brojnom ptičjom svitom

ne mora biti grad ionako nikad ne ide
istim putem kući traži nove prečace
ne boji se da joj suze maštu

pa je poželjela i otok i krošnju i
planinu i tisuću mjesta ne možeš
se tako rasuti

SREĆA

nekima [J. L. Borgesu]

za jedan

život

dovoljna je

jedna

pjesma

Počinem prepoznavati i ono što nema imena.
tako si dokazujem da je svaki čovjek prvi tvorac.
i da je svaki san rađanje novog boga.

ne postoji ništa što nisam već dotakla.
postoji samo budućnost od prošlosti bolja za neizvjesnost.

moja su rebra Adamova. zjena je sjeme svemira.
a život raste samo iz znatiželjnog oka.

između mene i mene postoji još mnogo mene.
u galeriji ne želim polovne portrete.
sretno je vrijeme do njihova otkrića.

IZNENAĐENJE

...polje je polje a rijeka teče
korito je sve dublje

kad se uruše obale sunce će
bezglavo propasti

a ja ću ostati
zatečen

SLOBODAN PAD

Ako sam pao, bio sam u pad sklonjen.
bio sam pijan ili mi se nije dalje išlo.
dan ili tren koji sam ponio bio je pretežak.
ako sam pao, Boga to nije dirnulo.
dok Bog slaže lego kocke, čovjek može
slobodno padati.
može se pritom zaustavljati na grani, balkonu,
na postelji, na dlanu, razmatrati svoj trenutni
položaj i lijepo padati dalje.
to Boga ne boli dok gore slaže svoje tautologije
i svakoj se novoj kombinaciji stoljećima divi.
vjerujte, ako sam pao, bio sam sretno neometen.
duboko naklonjen i poklonjen padu.

IMAŠ RIJEČ KOJA BOLI

Koja boli/koja boli/a kad bolim/
u se čučnem/u se urlam/da ne boli/
kada imaš/riječ i riječi/
koje znaš/za koje bole/
onda misliš/onda vladaš/
tebi služe/druge bole/

imaš riječ koja boli koja boli koja boli a bol boli i
korijen i cvijet
kad odgrizem te jabuko a ti padni mrtva kao srce
da ne boli
kad promijenim te, o svijete, smisli riječi da ne bole
da ne bole da ne bole

SVIJET ME VIŠE NE ŽELI I NE ZNA TO

Najbolniji je san o propadljivosti svega
što dotakneš šalice koju uzmeš u ruku
se pretvara u prah, ruka, zubi, čovjek
koga sa strahom dotičeš posve nježno,
drvored koji postaje pepeo

nakon toga dugo putovanje brodom i
pristajanje na otok kome se više ne
usudiš prići, pitam se kako snijeg
izgleda dok pada na pijesak i bojim
se da je hladno, da pada i propada
i da samo Boga u Gornjem Selu

ništa ne boli, da je ciničan i sretan
u smrti kao u pobjedi, zauvijek stabilan
na svojim zasebno pribijenim nogama

SLIKA

Izgleda kao živo tkivo, to malo pritajeno grotlo boja u koje
gledam netremice sjedeći s tobom u galeriji, spominjući ljude
čija pojava možda ovisi o našoj intuiciji, ali zašto to slič
na podtijelo, pitam se, i da li je to tek tada vidio ili je
već znao da postoje doslovna i ranjivost i ranjenost,
živo tkivo

bol koju je sam sebi zadužio kao neumoljivu pratilju, dok
diše i promatra i koristi uvijek iznova prirodne materijale:
nadu i ljubav, slučaj i krv

LIJEP KRAJ

...ili sretna smrt, svejedno. nazivajmo stvari
različitim imenima, nadajući se da će to možda
promijeniti tijek događaja. hodajmo različitim
stranama ulice nadajući se da ćemo, kad se na
kraju sretnemo, biti oni isti i nepromijenjeni.
nazivajmo stvari lakim i svijetlim imenima,
nadajući se da će riječi možda olakšati ovaj
svijet i naše prenapučene duše.
i svakako: birajmo, birajmo svoju smrt.

VRT

Pas čuva svoju kost, ja
čuvam negdje svoj život
u prošlosti, a tko čuva
tvoje, u vrtu zakopane
gramofonske ploče?

u zapis mračniji od crnila
vinila smrt je ubrazdila
tisuće nevidljivih vrtnji
i ne pitaj se samo kakve
će čudovišne biljke iz
njih izrasti

i ne daj priznati da to
nije bajka što ovako teče:
kad stupiš u prvi vrt, ugledat
ćeš krvave gramofone i psa koji
ih čuva i ploče zla što u beskraj
nečujno vrte.

GRADE, VRATI SE SVOJOJ, VRATI ME MOJOJ KUĆI

vrati me jedinoj koži koju znam.
u sobu u ljeto u čvrsto
zaključan svijet. u djetinji
nemar za izvanjski život.

kad nestanu kuće svi šute.
kad nestanu ljudi nitko se
ne čudi. kad grada više nema
seliš se s torbom mraka od
jednog do drugog straha.

strah me buđenja na nepoznatom
mjestu. strah me što nijedno
mjesto ne izgleda onako poznato.
strah me ako odem da će se za mnom
sve sklopiti i nestati i ako ostanem
da će samo trenutak nepažnje biti
dovoljan da se sve izobličí.

strah me sna kao najsuženijeg
prostora u kome se neprestano sreću
svi moji prijatelji i neprijatelji.
strah me da se prijateljima što ne
dogodi. strah me da svi negdje ne odu.

strah me da se zauvijek ne zarazim
zlom. da sav moj strah ne iziđe kao
pjena na gubici podivljale životinje.

strah što me trga,
što me prerasta
strah, strah, strah,
moj preveliki strah

TATTOO

I

Ona se boji
boji bijeloga.
ona se boji
tek razapetog
platna i prostora
između redaka.
boji se, boji se
bijeloga.
onog iz oka,
ili iz neba,
ledenog oblaka.
ona se boji i
uzmiče na dodir.
zlo je kaže,
nevidljivi tatoo.
boji se boji
se bijeloga.
boje koja
to još nije.
svega što
još nije.

II

Ona se boji bijeloga. Boji se nametnute
čistoće koja nešto skriva. Zločin je zapisan
čistopisom. U njemu nema krvi, ona ostaje samo
u nečijem sjećanju. Nema ni zvuka jer svi su
zamukli od strave. Ona se boji bijeloga. Zato
slaže crne kolaže, nesumnjiv i siguran mrak.

Što će raditi kad odraste, tražit će nestale
ljude. Za sad ih se boji i sanjati da im se što
ne dogodi.

BOLESTI SNIJEGA

LA NEIGE

I

prenježne li riječi, ježi me,
kažeš,
bih,
kad bih znala da snijeg
tako nježno ježi,
da smrt tako tiho
sniježi,
sve dok slika ne postane
posve bijela

II

I ne govori mi o ljubavi, daj mi
nešto opipljivije, smrt, strah, daj mi
smijeh kao najveći grijeh i čuvaj
sve crveno, čuvaj sve vrelo,
čuvaj se.

III

Prenježne li riječi, ježi me
kožo tamna i vrela, otopi
taj snijež.

BIT ĆU BOLESNA

U tvojoj sobi raste mrak i plavo drveće
s teškim snijegom u krošnjama. koji s
treskom pada čim zakoračim tamo. da već
kad izujem se znam da ne bih smjela.
bit ću bolesna.

na zidovima tvoje sobe, na tapetama
mraka žive bijele i crne točke buke.
koja ti gitarom klize pod kožom i
struže bilo što osjećaju nalik.

BOJE MRAKA

Penjem se k tebi brišući za sobom
tragove. ne znajući da ne moram se
kriti jer past će dubok snijeg i
učiniti svaki moj pokušaj smiješnim.
prvi snijeg ali bijel.
i ne znajući sići ću i ostaviti prve
tragove. prve ali crne.
boje našeg mraka.

I LIST I BIJEL

I bio list i bijel.

i mali su se igrali
i jedan je zaplakao.

i drugi ja zaplakao
ali bolio ga stomak.

i šaha i podmornice
i čovječe i dame.

obojica su plakali
i bodovi su kapali
s bijelog u crno, srebrno.

i samo je jedan mali
i plakao i gubio.

a dugo bi se smijali
da nisu se igrali
i bio i ostao i list
i bijel.

POLARNE NOĆI I DANI ŠUTNJE

I

Između ove

tvoje

ruke i

moje

ruke

ispriječila se šutnja

zla i hladna

poput

zimskog

neba

u stanju je prosuti

led i

zvijezdu sjevernu udaviti

kao neželjeno

dijete

II

Hladan si. nebo sada mogu samo bijelo vidjeti.
meteorološku kartu punu mrazne zlobe. polarnu noć
u kojoj se začinje albin. kaolin.
mali bijeli leptir.

III

Ponovo bih Te zazvala ali ovo je
planina nepoštene jeke što
ime svojevoljno bira i bol glasa pretvara
u ruganje i
laž.

SAFETY ZONE

* * *

Umorni grade, čiji ću ja, tvoj umorni čovjek,
i dalje biti suučesnik u nenadanim povijestima,
nego tvoj? I gdje ću smjestiti i svoj teret neizvjesnosti,
nego li k tebi, svoju rastrzanu želju za bijegom
i bolest neprestanog vraćanja?

Daljine su zavodljive ali su sve dalje
i glad za lijepo složenim prividima ustupa mjesto gladi
za vlastitim gradom, mjestom anđela nesklonih
odlasku i lutanju.

* * *

Ne propusti odživjeti i taj dio
života onako, kako treba. Izdržat
ćeš i to. Ne zaboravi, gdje god da
odeš, disat ćeš poput nespretno
presađene biljke. Uspoređit ćeš
nebo, rijeku, početak će ti nedostajati
ne samo ono što više nemaš nego i ono
što nikada i nisi imao. A tu kad si
imaš barem u sebi svoj komad prostora,
posvećenu zemlju, svoju čvrstu točku,
gorčinu ili nadu, svejedno.

POD VULKANOM

Nemamo nijednu zajedničku fotografiju.
nikada nismo zajedno ljetovali.
na poklone nismo pisali posvete,
pazili smo da ne ostavljamo tragove.
bila je to ljubav kao savršen zločin.

nije to ništa bilo predvidivo, bio je
to iznenadan i poguban postanak svijeta.
jednog dana kad izađeš iz sobe svoje
tuge, natjerat ću te da se zauvijek sjetiš.

nije to bio život, bilo je to čekanje,
sjedenje pod užarenim vulkanom. i nije
to bilo vrijeme što nas je razdvojilo,
bila je to magma.

ALISA U GRADOVIMA

Ponekad se tvojim tijelom sasvim
ugodno putuje
kad ne pitaš za kartu
vrijeme silaska i duljinu odsustva
putnik sam nenamjernik
muk obučen u zvuk dječjeg
glasa koji laže
alisa sam, ne prepoznajem gradove
jer tvojim se tijelom tako ugodno putuje
kad ne pitaš za sklonosti hirove i bolesti
kad ne bojiš se putovanja i znaš propasti
kroz ljubav kao kroz oblak
zahvalan sam putnik što promatra i
šuti i ostavlja te samoga kad zaboraviš
to biti

OTOK

Na tvom trbuhu spavaju sjene palmi.
dok dišeš one se šire ritmom gibanja
mora. svemir i u tišini živi sigurnost
sata. u njemu kruži more u moru otok.
na njemu si štićen. možeš sanjati gusti
san vode. tvoja samoća je tvoja kuća.
a moja je kuća tamo gdje si ti.

SAFETY ZONE

I

Pokrij me preponom kao plimni
val da zaspim snom najcrnje dagnje

probudi me na svojim leđima
a zemlji povrh vode
na tijelu kita što
pridržiava svijet

II

Dok si koračala po ogradi mosta
ne otvarajući oči
more je crni saten u kom se
duboko spava i sanja skriveno puteno
kroz vodu kroz velove na tijelu tamnijem od
tvoga jače blješte zvijezde

III

Lezi u pustinju bez vjetra
sve svjetlo neba zatvori u oči
i zamisli kako se gola
kotrljam sa dine ka tebi

na ruci ti svićem
vruća i iznenadna
kao zraka.

SAN, VRIJEME, PROSTOR

Odmičem se bez naprezanja, silazim lako,
čudim i zavirujem posve budna

u tvojim se nesigurnim rukama vrijeme i
prostor premještaju s noge na nogu.
netko klepsidru probušio, vrijeme iscurilo.
a prostor? nikad nisi bio dalje.

ovaj krevet je samo krevet ali označava
jednu kvadratnu vječnost

svlačenje u snu uvijek je svjesnije od
svlačenja na javi. gledaš vlastitu kožu koja
ga zove kao platno tek razapeto, spremno za
nove boje.

delfin će na njušci izroniti sunce a dan u tom trenu
zalepetat nebom. boja izlaska jednaka je boji tvojih
tek otvorenih očiju.

kada mislim o tebi mislim o izrazu tvoga lica
kada kažeš: svake me noći varaš. ujutro kad otvorim oči
znam da si odavno budna i da u taj prostor tvoga
silaska, sna i buđenja ja ne mogu ući.

ZEČJE UHO

Moje bi jedino priznanje glasilo:
nisam majstor ceremonijala. sramim
se pri svakom dolasku i odlasku kao
dijete koje nije naviklo da ga se

obasipa nježnostima. ne znam se čak
ni pozdraviti a da i to ne izgleda
kao odlazak u rat. ili dolazak u rodni
grad nakon trideset godina. ne znam

odakle snaga tolikim uzletima i padanjima
srca. sve što znam lebdi u zraku.
blistavo a nevidljivo. zatim se mokro
rasprši radi održanja budnosti.

kako ne bi svi vidjeli ono što je samo
tebi namijenjeno. najdublje gorsko oko.
koje upravo nadliječemo. sve što želim
je sići i istražiti obalu. nježnost

ramena i ključne kosti.

PORUKE

I

“posjed posjedovanjem biva manjim”

jednom je zlato zavoljelo aljasku
onda je aljaska zarobila kopače

umjesto sunca što se klaustrofobično osmjehuje
u kutu slike, ostavljam ti prazan prostor. shvati
to kao neobrađeno igralište i mnogo svježeg zraka.
nema simbola i nema bola.

II

Mirišeš kao morska voda onoga jutra kada te val
bacao po srebrnom šljunku otoka kada si odlučila
oprati se temeljito kada si se otisnula...

došlo vrijeme da se škole odigraju unatrag:
iz Neba hrabro za kamenom ka Jedinici

neće me dugo biti
ne dajte zastrti prozore

III

Od mene ti nema druge
uspomene. Izaći iz kuće
u nevrijeme, u gol zrak,
u crnu vodu, biti najtiša
biljka pod bukom neba.

Od mene ti nema.
Ostat ću u tijelu
dok vani pustoši
se svijet.

Od mene ti nema druge
uspomene. Pravim se mrtva.
Osjećam se sigurnom.

I'M WAITING FOR YOU WINTER LONG

Ništa nije dovoljno niti izvjesno.
Ipak, korak kojim ćeš sa svoga
doći ponovo na tlo moga sna
bit će siguran i lak.
Samo, nećeš znati je li to snijeg
ili pijesak, to nešto.
Je li to pepeo kojim ti Gospodin
na moju molitvu posipa srce zime.
Da ne zastaneš negdje hladan i
s crnom dugmadi u očima.
Ništa o tome ne znaš a ja ti neću reći.
Je li to pijesak ili snijeg.
Što si to zaboravio a već si napisao.
Je li to vreo ili hladan zrak,
taj prostor, to nešto, taj lijepi mrak,
taj raster u kom smo se zgusli i
ponovo učinili nevidljivima.

SVIJET SE TRZA DOK SPAVA

* * *

ne spavam, sanjam krv svaki put kad
zaklopim oči. rubovi svijeta su okrzani
a ljepota cijela samo u nečijem sjećanju.
svijet se trza dok spava što uznemiruje
klime, uzrokuje čudna rođenja i još
čudnije smrti. ne mogu se odvažiti.
čitam novine, hranim svoj pregledni
strah, ne spavam. slušam srce u tišini
grada kao pakleni stroj.

KADA BIH MOGLA NAPISATI PJESMU

nešto bi se dogodilo. to znam

osigurač bi proradio a žarulja mi obasjala život
žutom svjetlošću

sve što mi se do tada raspadalo u rukama
dobilo bi svoj čvrsti oblik

sve što promatram ne bi protutnjalo brzim
vlakom, već bi usporilo na mojoj postaji

sve što želim reći našlo bi svoju riječ
pravu ili ne
ali bih se bolje osjećala

a kada bih se bolje osjećala
mogla bih napisati pjesmu

zatim bih se još bolje osjećala zbog te pjesme
kakva god ona bila.

* * *

tamo gdje nema riječi i gdje se događaji nižu željenim redom.

tamo gdje je otvoreno more a osjećaš se sigurno.

tamo gdje kad zaroniš ne moraš više znati je li gore izbio novi rat.

tamo gdje voljeti ne znači odustati od sebe.

tamo gdje se možete sresti svaki put kad zaklopiš oči.

* * *

trasiranje

tutanj aviona visoko u nebu

neimanje osjećaja

poput malih stopala u velikim cipelama

vožnja vlakom, autom, brodom i najedanput

previše vremena za razmišljanje

snašla bih se u svojoj prošlosti

da tebe nije bilo.

* * *

Kako ti zvuči ovo:

Sve što je prošlo i moralo je proći.
Sve što će biti mora doći.
Živi sa sobom kako umiješ.
Sakrij se ako i kada baš moraš
ali zapamti, svi smo mi fini porculan
u kamionu života, na opasnim
cestama svjetova u ratovima.

* * *

postoji to jedno jedino mjesto
u kojem se osjećaš
dovoljno sigurnim i mračnim,
poput boga bez srca.

neon planktona,
uronjen u tihi noćnu vodu,
svjetluca taj stalni znak.

za ostalim znakovima
nema potrebe,
za traženjem i
čitanjem.

samo doputuješ,
pričekas na terasi
iznad litice
i ubrzo čuješ:
ljubavi nema,
nema.

simetrija zvijezda na nebu
odgovara
rasporedu brodica u luci
i to je sigurnost,

ali ljubav -
nje nema,
nema.

* * *

prosvijetli mi oči
da ne zaspim
na smrt.
daj mi da dobro,
dobro vidim.
ne tražim čudo,
vidovnjaštvo,
daj mi da
sada dobro vidim.
spusti mi svjetlo
u okno duše
da ovo dobro vidim.
da ne idem dalje
dok ovaj svijet
ne pogledam dobro.
da se ne mimoiđem
sa srećom
i drugim čudima.
da ne zaspim
na smrt
usred života,
da ne stanem
usred lijepe riječi
koja nekome treba.
da ne zaspim
usred putovanja,
na cesti
što vodi u drveće,
u visoku
travu.

BIJEG U SAN

I

Postojala. Smijala se. Voljela.

Bojala se kao pas šinteraja.

Sanjala, sanjala,

Hodala, živjela, sanjala.

Jurila svijetom u potrazi za
utočištem.

Sanjala, svjesno išla sanjati,

Predati se paralelnoj zvijezdi,

Darežljivijoj od života,

Vjernijoj od svih poznatih prizora.

II

U snu sam sretna
i ruke su mi,
ne pored tijela,
već visoko iznad glave

kao da pokazujem koliko te volim...

ovolikoooo

U snu sam kratke plave kose
u snu me voliš i želiš spavati sa mnom
svakoga dana

III

Kada počinje tvoj bijeg u san?

Da li u trenutku kad se pogledaš u ogledalo i ne prepoznaš svoje oči?

Da li počinje u trenutku kad spustiš svoje golo tijelo na hladnu
plahtu, kao prešu na ploču, ne bi li tragom dokazala da si
negdje nekada stvarno postojala?

IV

San je ime svijeta u kojem rado živim.

Dok sanjam ne brinem.

Ne želim živjeti,

jer ne stignem sanjati.

Moj život je moja krvava plahta,

a moje srce samo otisak na koži svijeta

koji blijedi.

V

Imam trideset i šest godina i boru boli
koju botox ne pegla,
i kroničan nedostatak serotonina.

Tijelo mi na život reagira kao
na otrov,

a san mu je lijek,
ležaljka među drvećem.

VI

U snu sam srela svoju prijateljicu,
bila je lijepa, bila je raspoložena,
smijala se, kratke plave kose,
riječi punih nade.
Bolje sam.

Kornelija Mlinarević

Rođena 1968. u Osijeku. Diplomirala marketing na Ekonomskom fakultetu u Osijeku. Objavljivala u više domaćih časopisa, prevođena na poljski, mađarski i slovenski jezik. 1995. godine objavila knjigu pjesama *Čuvar praga*.

Biblioteka Online

knjiga 25

Kornelija Mlinarević

ČUVAR PRAGA

© 2006 Kornelija Mlinarević

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2006, 2015, 2016

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Fotografija

© Domagoj Lozina

ISBN 978-953-6924-41-7 (HTML)

ISBN 978-953-345-066-7 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-067-4 (PDF)

ISBN 978-953-345-068-1 (MOBI)

Prvo izdanje

Naklada MD, Zagreb, 1995.